

Hvor verden ender, begynder Paradiset...

Sådan lyder et smukt, gammelt ordsprog fra Sydtyrol. Og det udtrykker fint min glæde ved at rejse.

Tekst & foto: Sven Petersen

Jeg har fra barns ben altid drømt om at rejse, at komme ud og opleve fremmede sprog, lande og kulturer på helt tæt hold. Campinglivet har givet mig og min familie mulighed for at realisere disse udlængselsdrømme, i hvert fald inden for Europas grænser. Vi har gennem snart mange års campingture erkendt sandheden i det fine ordsprog.

Da vi var begyndt at campere og søge eventyret i det fjerne, fandt vi meget hurtigt ud af, at vi som campister kom i meget tættere kontakt med lokalbefolkningen, end vi førhen havde oplevet som charterturister. På en campingplads bor man jo også dør om dør med lokalbefolkningen, som ferierer i deres eget land. Mange bekendtskaber tværs over landegrænserne har vi skabt på den måde. En anden erfaring, vi hurtigt

gjorde, var, at man bedst lærer et lands natur at kende ved at færdes på gåben. Så til vore ferieture - såvel nord- som sydpå - anskaffede vi hurtigt noget ordentligt vandrestyrt, dvs. gode vandresko eller -støvler, en rygsæk, vandrestave, noget relevant litteratur og ikke mindst relevant kortmateriale, - det kan fx være i målestok 1:25.000.

I forbindelse med forberedelserne af vore ture har vi gennem årene fået rigtig god hjælp fra de forskellige landes officielle turistkontorer i Danmark. Mange af dem har nogle udmærkede hjemmesider, hvor man online kan bestille materiale. Vi har således fået nogle meget informative og inspirerende hæfter og bøger samt fine kort fra det tyske turistkontor, såvel som det franske, østrigske og schweiziske - og naturligvis også fra

vore nordiske broderlandes. De årlige rejseudstillinger i Bella Centret har ligeledes været til stor inspiration for os. Har man ikke forberedt sig hjemmefra, kan man jo altid gå ind på det stedlige turistbureau, når man har skruet støttebenene ned et nyt sted i det fjerne og erfaret, at der i området er oplagte muligheder for vandreture.

Goddag, mand - økseskaft!

Det fik vi for en 6-7 år siden en meget skæg oplevelse ud af - en oplevelse, som vi siden har moret os meget over, og som har ført til, at vi siden er blevet meget forsigtige med, hvad man sådan går rundt og tror, at man gør. I en flot brochure

om Hohe Tauern naturparken, medbragt hjemmefra, havde vi læst, at man på de lokale turistbureauer kunne få vandretursforslag. Sådan et turistkontor opsøgte vi. På det bedste tysk, jeg kunne præstere, bad jeg om litteratur o. lign., som beskrev vore potentielle vandremuligheder i området. På hylderne bag den flinke dame bugnede det med flotte, farvestrålende brochurer og små og store kortbøger. Rent guf for en læselysten turist!

Damen bag skranken spurgte meget professionelt, hvilken kategori rute, vi ønskede materiale om... Øhh, hvad? - jeg blev lidt mundlam og følte, at jeg da vist var lidt på gatis. Jeg fik ikke rigtig svaret, før hun bad mig præcisere, om vi fx ønskede en rute, hvor det var nødvendigt at bruge udstyr som tovværk, steigeisen, hjelm, hakke osv. - eller måske kun enkeltdele deraf.

Jeg følte mig totalt overrumplet og havde en fornemmelse af, at jeg da vist var gået helt galt i byen. Over for damen, som tydeligvis var blevet noget træt af den umulige Däne, måtte jeg tilstå, at det ikke lige var der, vi var - sådant rent færdighedsmæssigt - og slet ikke konditionsmæssigt... For at finde en løsning, bad hun mig til slut redegøre for, hvilket udstyr, vi da egentlig rådede over. Da hun hørte, at vi 'kun' havde støvler, rygsæk og stave, sagde hun på klingende østrigsk: "Aha! Sie wollen einen Spaziergang machen, - nicht wandern". Jamen, så havde hun da nogle rigtig gode rutesforslag "für Rentner und Familien mit Kleinkinder"... OK! - Så var det vist sat eftertrykkeligt på plads!

Da vi stod ude på gaden igen med materialet, grinede vi himmelhøjt. Sådan kan det gå, når man som lavlandsdansker tror, man kan begå sig blandt hard-core vandrere i Østrig. Så ka' man lære det, ka' man...

Siden har vi i lignende situationer været meget forsigtige og langt mere præcise i vore forespørgsler. Helt ærligt, så har vi det nu allerbedst, når vi selv kan få lov at plukke turistmateriale ned fra hylderne. Men hin minderige replik bli'r da jævnligt i løbet af en sommerferie repeteret mellem os, når vi er på vandre... undskyld, spadsereture i et tysksproget område. Retfærdigvis skal det lige nævnes, at det materiale, vi endte med at få udleveret på det nævnte turistkontor, var rigtig godt. Med det i kortlommen på rygsækken fik vi gået nogle perfekte gåture - nej, jeg vil nu ha' lov at kalde dem vandreture - i området sydvest for Grossglockner-massivet. Vore ture udgik fra Matrei in Osttirol, hvorfra vi tog Seilbahn'en et stykke op og fortsatte videre til fods. Og vi havde det fint blandt pensionister og familier med småbørn!

Sikkerhed frem for alt

Som det fremgår, anser vi absolut os selv for at være renlivede amatører, nybegyndere mht. til vandrelivet. Det betyder, at vi nærer en voldsom respekt for naturens kræfter og for, hvad man i værste fald kan opleve fra naturens hånd.

Det har kort sagt betydet, at vi fx altid går samme vej hjem, som ud. På udturen mærker vi os - ligesom "affotograferer" vi - specielle kendetegn i naturen, specielle klippefremspring, karakteristiske træer og lignende - og går altid ad tydeligt mærkede ruter. Tit gør vi det, når vi er i et område med liftsystemer, at vi går op - og tager liften ned. Vi vælger altid ruter, som højest varer tre til fire timer at gå

ud, før vi vender om. Som regel går det noget hurtigere retur, men da er de flotte panoramaer og de smukke, alpine blomster jo også blevet fotograferet. Vi har endnu aldrig følt os fristede til at gå så lange ture, at det er nødvendigt at overnatte i fjeldhytter o. lign. Vi vil godt hjem og sove i den lune seng i campingvognen.

Tjek vejrudsigt

En velsmurt madpakke og en stålkanne med kaffe samt et par flasker vand hører - ud over solcreme, varme trøjer, regnjakker samt en kikkert, fotografer og kortmateriale - til i en velpakket rygsæk. Har vi lidt plads til overs, har vi tit lige en lille flora med alpine planter med. De er i øvrigt svære at få fat i herhjemme. De skal købes på stedet, men er så desværre ikke på dansk.

De seneste år har vi desuden medbragt en fuldt opladet mobiltelefon samt nummeret til vores campingplads - for en sikkerheds skyld. Inden vi forlader campingpladsen for at tage på vandretur, tjekker vi lige den lokale vejrudsigt hos campingfatter. En enkelt gang er vi på en vandretur blevet overrasket af pludselig opstået tåge. Og det er ikke sjovt, skulde vi hilse og sige! Da var vi glade for, at stisystemet var tydeligt markeret.

Nogle af de flotteste vandreture i den lette kategori, som vi gennem årene har foretaget, og som vi husker bedst, har været i Alperne - selv om vi også har vandret i både Norge og Sverige. I flæng vil jeg nævne et par stykker.

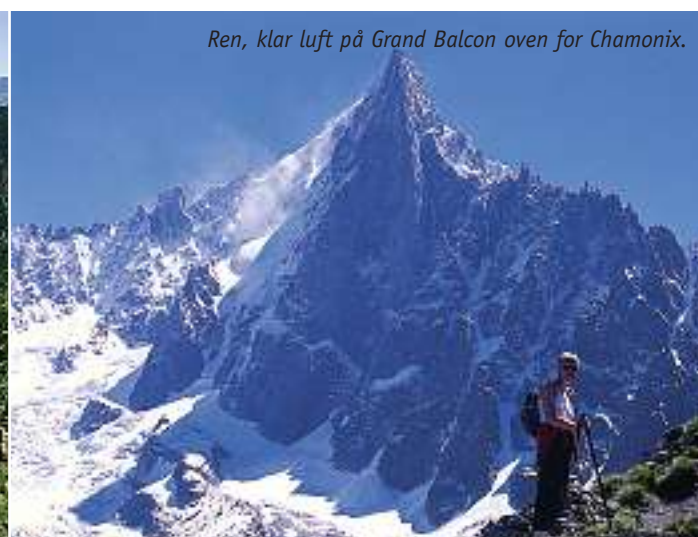
Østrig

Her har vi, som tidligere nævnt, haft nogle skønne ture med Matrei som 'base camp'. Fx er vi herfra i bil kørt ind til p-pladsen lidt nord for Kals am Grossglockner og har vandret gennem Kalser Dorftal ind til den utroligt smukke Dorfer See.

I luftlinje er der herfra faktisk ikke særlig langt - omkring 5 km - til Østrigs højeste bjerg, Grossglockner (3798 m), som man undervejs har den flotteste udsigt til.

Fra Hinterbichl i Virgental har vi gået gennem Umbaltal ind til Clarahütte, som ligger i godt 2000 meters højde. Denne vandrerute ligger i den del af Naturpark Hohe Tauern, som bærer navnet Venedigergruppe med Grossvenediger på 3666 m som højeste bjerg.

Østrig har vi besøgt mange gange - enten som egentligt campingmål en 3 ugers tid, eller i forbindelse med ferier i Italien, hvor vi så på ud - eller hjemturen har brugt en 2-3 dage til et kært gensyn med de kendte vandreruter.

Frankrig

Med Solifer'en var vi et år i Chamonix i De franske Alper. Her boede vi på campingpladsen Les Deux Glaciers lidt uden for byen, ved foden af det kolossale Mont Blanc massiv.

Campingpladsen har fået sit navn, fordi den bogstaveligt talt ligger midt mellem to mægtige gletschertunger. Det var spændende hver morgen at vågne op og se, hvordan vejret artede sig den dag - om det var vejr til en ny vandretur ned under toppen af Europas højeste bjerg. Området er særdeles velforsynet med gode, markerede stier, hvorfra man næsten konstant har udsigt til det 4807 meter høje Mont Blanc.

Et andet år turnerede vi rundt i Sydfrankrig. Vi tilbragte bl.a. en lille uges tid i Pyrenæerne, hvor vi boede på en lille bitte campingplads lidt oppe i bjergene nær byen Prades. Selv om vi syntes, at vores 5 meter vogn ikke var særligt stor, var den nærmest enorm at bakke rundt med på pladsen, som egentlig var en frugtplantage. Der var bl.a. figentræer, som bar frugt - ret eksotisk, syntes vi. En dag tog vi en uforglemmelig, konditionskrævende vandretur ad en smal, meget stejl æselsti op til bjergklostret St. Martin-du-Carnigou. Her blev benene og lungerne sat på overarbejde - ikke mindst fordi der var stegende hedt den dag, vi var på vores lille ekspedition.

På vejen op så vi pludselig på stien en lang slange af en art, vi aldrig havde set før. Da vi var kommet op og stod og beundrede det smukke bygningsværk, talte vi om, hvordan man tilbage i år 1004 dog fik slæbt byggematerialerne til klosterbyggeriet helt herop gennem det uvejsomme terræn.

Prøv selv!

Gennem årene er det blevet til mange vidunderlige og samtidig meget forskellige vandreture i noget af Europas smukkeste natur. De mange kasser med dias på reolen og digitalbillederne på CD-rom'erne rummer dejlige minder om oplevelser i ren, klar luft, en uendelig ro og stilhed, som måske kun er blevet brudt af en klukkende bæk eller et brusende vandfald et sted i det fjerne.

Hvad vi har haft ud af de mange ture - ud over de mange billeder? Total afstresning, en bedre kondition - og et tiltrængt vægttab på mindst et par kilo... Så, kære medcampister - på med støvlerne og fat staven, som gamle kaptajn Jespersen ville ha' sagt. Paradiset venter!

Jeg kan kun ønske god tur - og pas godt på jer selv!